

Multă vreme – poate chiar și în timpurile contemporane nouă – în memoria publicului cititor imaginea scriitorului îl înfățișa pe

acesta ca pe o ființă eterică, izolată în turnul de fildeș, într-un univers de nepătruns, dincolo de vârtoarea vieții din care, la drept vorbind, își culegea subiectele metamozate în opere literare. Uneori –în capodopere. Fără îndoială, această viziune nu corespunde decât, poate, pe ici – pe acolo cu realitatea. Într-o bună măsură, însă, ea dovedește prețuirea publicului, exprimată și ea într-o manieră artistică, metaforică. Trebuie, deci, luată ca atare, viața... internă – individuală sau de breaslă – oferind și posibilitatea unor considerații mai realiste și mai puțin... lirice.

În cazul scriitoarei Vavila Popovici, chestiunea este cât se poate de lesne de pătruns și se înțelege. Autoarea ni se înfățișează ca un spirit ancorat profund în realitățile pe care le trăiești la modul direct, neocolind, însă, pe cele tangențiale doar, dar care îi dau, și ele, posibilitatea de a se exprima în registre mai cuprinzătoare și mai relevante.

Spirit mereu iscoditor, însetat de cunoaștere, dar și generos în a oferi cunoștințe, Vavila Popovici și-a lărgit considerabil paleta scriitoricească, dovedind o putere de cuprindere nu doar demnă de admirat, ci și uimitoare pentru un om căruia viața nu i-a arătat doar fața zâmbitoare. Și din acest unghi văzute lucrurile, nu comit nici o exagerare decât afirm că Vavila Popovici este un învingător. Iar victoriile sale au înfățișare concretă: cărțile sale. Abordarea eseisticii nu este,

prin urmare, un simplu joc. Sau exercițiu - „să încerc și altceva”. Este o chemare concordantă cu cele iscate dinspre poezie sau proză.

Eseul – încercare deopotrivă jurnalistică și literară – permite practicantului cel puțin două posibilități de reușită. Prima: substanța informației; a doua: comentariile și adaosurile, personale sau citate, menite să confere actului final miez plin și strai artistic. Ar mai fi ceva: acuratețea și eleganța limbii, în înțelesul respectului față de propriul condei, dar și, mai ales, față de cei cărora se adresează: cititorii. Pun accentul și pe acest aspect, deoarece nu de puține ori am dat cu ochii peste texte cu pretenții, apărute în publicații pretențioase, în care căderea în vulgar și în polemică lipsită de idei compromite întregul demers.

Cel de al nouălea volum de „Articole, Eseuri”, publicat de Vavila Popovici tot în America, la începutul acestui an 2019, ilustrează cu demnitate profesională implicarea autoarei în tumultul vieții spirituale, îndeosebi a celei în care suntem și noi 2 parte, ca truiditori și ca beneficiari. Scrie în eseul, „Educația hrănește inimile”, în deschiderea căruia pune ca motto spusele lui William Butler Yeats - „Educația nu înseamnă umplerea unei găleți, ci aprinderea unui foc”: „Este important și normal să dorim să cunoaștem cât mai multe din cele ce ne înconjoară, dar dacă nu știm decât foarte puțin despre noi, despre sufletul nostru, suntem ca o carte, spunea cineva, din care am citat doar câteva pagini (...). Este nevoie de a înțelege bine și concret viața cu problemele ei cele mai adânci, complicate, care sunt ale omului”.

Și în această proaspătă carte, aria tematică pe care Vavila Popovici o abordează este amplă și diversă. Predomină, însă, preceptele morale care stau (trebuie să stea) la temelia unei societăți umane. Cum, însă, societățile din oameni sunt alcătuite, și aceștia trebuie să răspundă aceluiași rigori. Câteva titluri sunt relevante în acest sens:

Despre cinste, necinste și ticăloșii, A trăi corect și drept, Despre rușine, Dreptatea ne cere să judecăm, Înfumurare nejustificată, Minciuna ipocrită, Despre sfidare, Comportament conflictual, Umanitate versus Bestialitate, Avem nevoie de repere morale, Despre slugărnicie ș.a.

Mai mult decât în celelalte volume de acest fel, acesta este în mare proporție dedicat realităților românești contemporane. De unde se poate înțelege că lucrurile pot fi văzute și de peste ocean. Printre alte sugestii, Vavila Popovici propune una mult mai surprinzătoare, însă și cu asupra de măsură justificată. Pornind de la admirabila carte a lui Marin Preda - „Cel mai iubit dintre pământeni” – care „are ca temă critica societății socialiste sau a dictaturii proletariatului pe care am trăit-o mulți dintre noi”, ea sugerează: „Poate, în zilele de acum, cineva se va

ÎN VÂLTOAREA VIETII

Scris de Vasile Filip
Marți, 26 Martie 2019 08:39

Încumeta să scrie un roman cu titlul „Cel mai urât dintre pământeni”.

O susțin nu doar prin ridicare de mână, ci și prin semnătură, doar că ceva... mă pune pe gânduri... Prea mulți sunt cei ce ar ...merita să devină „eroii” unei asemenea cărți. Nu ar încăpea. Poate într-o sumedenie de cărți. O bibliotecă mai cuprinzătoare, în mod sigur...